

La nord de lac, sub nori de ploaie, un grup de povestași

Emil Adrian Rus

Sub semnul unui al doisprezecelea membru, lipsă de astfel, și a speranței continue de vreme bună, s-a desfășurat în perioada 15-19 iulie 2016, la cabana UBB din localitatea Beliș, tabăra de scriere creatoare în proză *Literatură Provocată*. Încotoșmăniți de bagaje și haine, căci prognozele meteo se apărată neprielnice, și dorința unor istorisiri de spus, astfel s-au adunat cei zece povestași de la Facultatea de Litere, sub grija Ruxandrei Cesereanu. Sponsorizarea taberei (drum și cazare) a fost asumată generos de către Universitatea Babeș-Bolyai.

Miza atelierului a fost ca fiecare participant să scrie o proză scurtă de factură realistă, strict la persoana a III-a, a cărui tematică a fost dezvăluită treptat, în zilele de dinaintea taberei și în prima zi a ei. Având ca model stilistic și ideatic romanul *Porcul* al lui Andrew Cowan, povestașii au avut inițial sarcina de a-și alege câte un animal, din rândul celor domestice, dar cu caracter de jivină, pe care să-l cerceteze cât se poate de amănunțit atât anatomic și biologic, cât și din perspectiva comportamentului și a reacțiilor sale. Cea de-a doua provocare a fost ca prin prozele povestașilor, jivinele alese să fie integrat într-o comunitate umană, fie ea un grup de oameni, fie o familie, în care mai mulți indivizi să interacționeze cu ea, sau animalul să fie liantul unor relații dintre oameni. Ca o continuitate a precedentei, prin cea de-a treia parte a tematicii, scrierii i se oferea o dimensiune psihologică; animalele, în interiorul relațiilor alese, trebuiau să fie imaginea modului de-a fi și de-a gând al acelei comunități. Fără posibilitatea de-a apela la fantastic sau la stilul confesiv, povestirile trebuiau să fie ancorate în realitate și să transmită credibilitate cititorului.

Dacă în mare parte vremea a fost nepotrivită ieșirilor, a fost în schimb prielnică scrisului, iar ziua de sâmbătă a fost cea aleasă acestei îndeletniciri. Astfel, timp de mai bine de nouă ore, urmărind un program strict între 9:00 și 13:30, și 15:00 și 20:00, sala de mese a cabanei s-a transformat într-un incubator de micro-universuri, unde așezați în fața laptopurilor sau a foilor de scris, povestașii, înfodoliți de pături, își conturau propriile proze, unde personajele care contau erau de această dată niște animale. Pentru unii, timpul de scris s-a prelungit și-n timpul nopții sau al dimineții, prin camerele de dormit sau prin foișorul din curte, transmițând spațiului o atmosferă aparte, precum vila părăsită din Fiesole. Următoarea zi, dedicată citirii celor scrise, ne-a pus pe fiecare față în față cu povestirea celui alt.

Totuși, în pofida ploilor și a vremii reci, ieșirile și perioadele de destindere nu au lipsit. Vineri după-masa, profitând de timp, o parte ne-am pornit spre lacul Fântânele. Fără ca lacul să se poată vedea din sat, căutarea lui părea de la început semnul unei provocări. Urmând la început indicațiile unor săteni, dar pe urmă propriul simț de aventură, ne-am abătut de la drumul asfaltat la unul de țară, am traversat o pășune, încumetându-ne în final pe cărările unei păduri, unde clădirile abandonate ale unor cabane păreau urmele unei lumi din care natura alungase omul. Spiritul de inițiativă și efortul depus ne-au fost însă răsplătite, căci încetul cu încetul, de după brazi, trupul închis al lacului se profila privirilor noastre. Ajunși pe malul apei, unii dintre noi ne-am lansat privirile spre apă, scrutând suprafața, în căutarea turnului bisericii înghițite. Nu i-au lipsit acestei plimbări nici întâlnirile mai neobișnuite precum aceea cu un barcagiu pentru care totul părea explicabil politic, sau cu Negruțu' (nume poreclă), un câine poznaș care ne-a urmărit din sat, cu o anumită fobie pentru vaci.

O altă incursiune în satul Beliș, mult mai scurtă de această dată, s-a desfășurat duminică seara. În nuanțele reci ale apusului care cuprinsese încet totul, grupul povestașilor părea singurul însuflețit Satul, unde puține erau luminile de la ferestrele caselor și rar se

puteau auzi vocile unor oameni, părea mai degrabă unul gol, desprins de realitatea căutată în acele zile pentru povestirile noastre, și transpus într-un realism magic.

Micile discuții din timpul acestor ieșiri, dar și tăcerile, departe de a spune foarte multe lucruri despre fiecare, au avut totuși darul de-a ne familiariza unul cu celălalt. Cu același scop, nu au lipsit nici conversațiile de grup, care de obicei succedau mesele, sau cele din foișorul cabanei. Spre seara fiecărei zile, sala de mese devenea un mic cinematograful, unde filmul, o altă istorisire, făcea din regizorul lui un alt povestitor, mai tacit de această dată, dar la fel de respectat, al grupului de la Beliș. Astfel, cele câteva zile în acel sătuc de la nord de lac nu au fost doar cele ale unei tabere de creație, ci și șansa unor noi prieteni și noi gânduri.

Liniștea din timpul întoarcerii a fost indiciul grabnicei treceri a acelor zile. Sub bolta unde norii se grăbeau asemenea mașinii noastre pe șosea, ne închipuiam, poate, că ecoul povestirilor trebuie să fi trecut cumva dincolo de pereții acelei cabane, prin ploaia acelor zile, străbătând lacul și văile de deal, asemenea sunetele acordeonului din filmul lui Ciro Guerra, *Los viajes del viento*, străbătând văile Anzilor.